

MANTANA 12

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 15, číslo 12

Prosinec 2012

Úvodník

Poslední úvodník v roce by měl být asi prostorem pro redaktory plátku, kde by se mělo trochu děkovat a přát. Tedy ve dvanácti číslech Mantany v tomto roce bylo vydáno kolem 70ti článků včetně čtyř básniček a rozhovoru. Přičemž nejčastějšími dopisovateli jsou Jířa, Svinčo, Broněk, Pavel, Jecháč a já. Nejen jim patří dík. Zvláštní kategorií, která koření každé číslo, je „svodka“, kde je ve zkratce vidět aktivita členů Horoklubu Chomutov. Tu připravuje nenapodobitelným způsobem Párek. Bohužel nemáme většinou zpětnou vazbu, co za články se líbí a tak, ale občas obdržím email, který se vyjadřuje buď k číslu samotnému, nebo k obsahu konkrétního článku. Tedy děkuju všem, kteří mi takovou zpětnou vazbu vytváří a hlavně čtenářům, protože pro ně to dělám.

Děkovačku mám za sebou, tedy můžu končit s přáním šťastného nového roku a doufám, že si každý užil svátky Vánoční dle svých představ a řádně si odpočal. Tedy, ať nám to leze, zdraví přeje, dobrých kamarádů je stále víc a panuje dobrá nálada.

Blagodan

Mise Gemozac

31. 10. - 5. 11. 2012

Martin Jech

Když jsme na jaře s Jířou vybírali evropské závody, kterých bych se měl zúčastnit, chvíli jsme diskutovali mezi Evropským pohárem ve Skotsku a Mistrovstvím Evropy ve Francouzském Gemozacu. Po chvíli jsme však došli k závěru, že atraktivnější bude Mistrovství Evropy, neboť je to přeci jen větší závod a nachází se v lezecky lákavější destinaci, takže by se tam dalo zůstat nějakou dobu na skalách. Zvolili jsme tedy Gemozac a dál jsme to pár měsíců neřešili.

Na začátku září se však konal Český pohár v Písku, což byla vhodná doba se domluvit s ostatními, jak pojedou a zda mají volné místo v autě. Bohužel všechna auta byla již zaplněná, a tak jsme s Jířou začali hledat varian-

ty, jak se tam dostat po vlastní ose. Po několika dnech mám plán cesty vymyšlený, kupujeme letenku a pár dnů na to odlétáme na Kalymnos, který byl pro mě velmi dobrou přípravou na tento závod.

Z Kalymna se vracíme v neděli, 28.10. a myslím, že nás teplotní změna oproti Řecku dost vystrašila. O to víc jsem se však těšil do Gemozacu, kde bude krásně teplo, v což jsem alespoň doufal.

Návrat do školy byl dle očekávání krutý, ještě krutější jak mrazy, které v té době trápily naši domovinu. Proto jsem rád, že ve středu 31.10. nahazuji batožinu na záda a valím na pražské letiště, kde jsem se značnou časovou rezervou. Plán je následující: doletět do Paříže, přesednout a doletět do Bordeaux, co nejrychleji se dostat na nádraží a odsud do Pons, kde bude naše reprezentace kempovat. Odbavením a bezpečností kontrolou procházím vcelku bez problému, jen jsem se klasicky

nevešel do váhového limitu, tak se to bez přebalení neobešlo. Po přistání v Paříži se mi potvrzuje argument o velikosti zdejšího letiště, teď však ale na nějakou prohlídku nemám čas a sedám na letadlo do Bordeaux. Zde se mi daří domluvit s Frantíkem, který má cestu do centra a vezme mě na nádraží. Značně mi tím pomohl, neboť i tak jsem stihl poslední vlak do Pons jen s pár minutovou rezervou. Vlak jede něco málo přes hodinu a do své cílové stanice dojždím asi v 22:30 h. Daří se mi najít klidné parkoviště a se slovy: „Nebude pršet.“ uléhám pod jasnou oblohu, aby mě o hodinu později vzbudil slejvák. Rychle se přesouvám pod stříšku, kde neprší, smrdí tu ale fest kanál. Po probuzení a snídani ve spacáku si dělám prohlídku města a snažím se najít kemp, což je trochu problém. Ještě v Čechách se ke mně dostala informace, že v Pons je pouze jediný kemp. Po asi 2 hodinách chůze se mi daří najít v Pons 3 kempy, abych pak zjistil, že nocujeme ve čtvrtém,

asi 3km od Pons. Má idea teplého počasí se vyplnila, ale díky studenému větru a neustávajícímu dešti jsme všichni rádi, že spíme v odstavených karavanech a ne v podmáčených stanech. Do závodů ale zbývájí dva dny, které si krátíme návštěvou města Koňak, a když už jsme 30km od Atlantiku, tak proč se tam nezajet podívat, že?

3. 11. - Mistrovství Evropy juniorů - obtížnost

Samotný závod se koná v Gemozacu v místní sportovní hale, což máme z kempu asi 10km. Zdejší stěna má 16m, což je na tak malou vesnici vcelku slušné. Vstáváme brzy ráno, přesouváme se na stěnu a rozlézáme se. Závodit se začíná v 8:30h a mám obrovskou radost, když zjišťuji, že do 1. kvalifikační cesty jdu jako první ze 43 závodníků. Když nastupuji, zjišťuji, že opravdu asi jsem na nějakém velkém závodě, neboť je co lézt již od začátku. Dolezl jsem asi do třetiny stěny, kde mě zastavil silový krok z malé lišty do oblého bočáko-spod'áku, ze kterého jsem i vypadl.

Do 2. Cesty jsem šel trochu s nadějí, neboť mi parták René z kategorie řekl, že tam jsou madla, a že mi to půjde. Ihned po nástupu jsem byl na pokraji infarktu. První chyt je vždycky madlo, druhá byla oslzlá boule, třetí ještě větší hnuska. Silové kroky, hnusné oblé chyty, žádné odšlapy, takže jsem vyčmáral už od 3. expresky. Ano, za tímhle jsem jel těch 2000km. Hned na to jsem šel tomu pitomci vysvětlit, co je madlo. Za hodinu již visí výsledky, kde zjišťuji, že v 1. cestě jsem 33., ve 2. 42. Celkový součet je 39. místo, což mě zas usvědčuje ve faktu, že opravdu je co zlepšovat. Jedeme se do kempu najíst a vracíme se na večerní finále, které je svou atmosférou velkým zážitkem. Při pohledu na finalisty a cesty, které se lezou, si však připadám jako totální amatér.

4. 11. - Mistrovství Evropy juniorů - Rychlost

O den později se konal závod v lezení na rychlost, kterého bych se normálně neúčastnil, ale díky tomu, že se nám nepodařilo se-

hnat zpáteční letenku na neděli, ale až na pondělí, nezbyvá mi nic jiného, než v Gemozacu zůstat o den déle, a když už jsem tu a nikdy jsem na rychlost pořádně nelezl, tak proč si to nezkusit na ničem menším, než je ME. Scénář je poměrně stejný. Ráno na stěnu, protáhnout se, rozlézt se, ale tady již podobnosti s obtížností končí. Leze se na tzv. certifikované 10m cestě, která je na každém závodě stejná, a proto se mohou započítávat rekordní časy do žebříčku. Pro mě je to ale věc nová, tak jsem rád, když mi Honza Kříž, náš nejlepší mládežnický lezec na rychlost cestu vyradí a každý má 2 nesoutěžní pokusy v cestě, aby si „zvykl“ na místní standartku. Už od začátku mi bylo jasné, že nějaké super umístění z toho nebude a ve skrytu duše doufám, že bych mohl být do 20. místa, když je nás v kategorii 21.

Když už se začne opravdu závodit, uvědomuji si, že ambice být předposlední byla až přespříliš vysoká. Vítěz kvalifikace měl čas 4,94s, já 14,98s, tedy jsem opět poslední, ale tentokrát mi vůbec to nevadí. Je to prostě atletika. S ostatními sleduji finále, kde si Honza Kříž dolézá pro 4. místo, které bylo trochu zklamáním, neboť si v každém zásadním kole, ve kterém mu šlo o bednu, vedl skvěle a záleželo vždy na malém zaváhání.

Už při zařizování všeho kolem závodů jsem říkal, že jsou důležité jen 2 věci. Dostat se tam, a pak i zpátky. Závody samotné mě příliš neznervózňovaly. Teď když však bylo po závodech, začal jsem řešit návrat.

Vlak, kterým jsem jel do Bordeaux, odjížděl z Pons v pondělí po šesté hodině. Na nádraží dorážím bez problému a vše jde jak na drátkách až na to, že už mi z těch Francouzů tečou nervy. Horší projev vlastenectví, než ignorace ostatních jazyků snad být nemůže. Díky tomu, že jsem na ně zkoušel jen angličtinu, a ne němčinu, jsem vyvázl živ a mohl jsem pokračovat na své dlouhé cestě. Po dvou hodinách vlakem jsem v Bordeaux a po další ho-

dince busem na letišti. Zde ještě potkávám několik lezeckých týmů z jiných zemí a po nějaké hodině čekání konečně vzlétáme. Během dvou hodin přistáváme v Paříži a díky tomu, že tu mám asi 3 hodiny na přestup, mohu si zdejší letiště trochu prohlédnout, ale i kdybych tu byl celý den, asi bych to neprošel. 8 terminálů, přičemž jeden místní terminál je asi stejně velký, jako celé pražské letiště, zastávka TGV, bezpilotní autobusy pro přepravu mezi terminály, no prostě šílenost. Po příletu do Prahy jsem v rychlosti trochu minul zastávku MHD, ze které jezdí spoj do centra, tak jsem se ještě pěkně prošel. Bohužel touto procházkou ztrácím asi hodinu, díky čemuž nestíhám vlak, tak vyčkávám na vlak v půl jedenácté a ve dvě ráno jsem konečně doma.

Projekt je podporován Ústeckým krajem

Z CHORÝCH MOZKŮ

Jakej zevl, takovej lev!

(Leopard)

*Mikuláš, ztratil plášť
Broněk našel břicho,
Když mi dáš, co tu máš,
tak já budu ticho!*

(Básnická improvizace Žízaly na Mikulášské stěně)

Mikulášská stěna

3. 12. 2012

Bohouš Dvořák

Opět se konala „Mikulášská stěna“ pro mládež a děti Horoklubu – v pondělí 3. 12. 2012.

Ani nevím, kolikátý už rok, odměňujeme naše horoklubácké děti na této akci sladkou odměnou. Za celoroční snažení a učení se, nejen ve škole, ale v tělocvičně a ve skalách, vše okolo pohybu po horách a po skalách, kterému se říká stručně horolezectví. Aby od raného mládí mohli chodit se svými rodiči lezci po horách s požitkem a bezpečně a užívat si té krásy přírody, někdy si k tomu přidat trochu adrenalinu sportovními výkony. A to nejenom v horách ale i v našich skalách, v té nekonečné přírodní tělocvičně skalních oblastí. Je jimnáct, a mají před sebou tolik let, které mohou vyplnit nebo doplnit pobyt v horách a užíváním si ve skalách, což není

běžné veřejnosti dopřáno, a tím pádem ani netuší, o co přichází.

Dnes od Mikuláše a andělky sice dostanou čokoládky, sice je čerti proženou, ale jsou to hodní čerti, jako ve všech českých pohádkách, ale učí se, že vše si musí zasloužit a vybojovat. Takže čokoláda je až na konci recesní soutěže, s kterou se musí poprat. Jejich tátové a mámy – lezci, jsou také nejen velcí drsoni, kteří dokáží přežít v horách i počasí, kdy „čerti padají ze

stromů", ale i emotivně založení lidé, kteří vnímají tu krásu v horách, a zároveň velcí recesisté, co nezkaží žádnou srandu.

Užili si ti nejmenší, kterým padala vajíčka a kapal horký vosk ze svíčky na ruku. Náročnější to měli ti starší, ale úspěšní byli všichni, žádní čokoládoví Mikulášové ani jiné čokoodměny nezbyly.

Díky všem, kteří přišli a pomohli. Díky fy Energo za naplnění Mikulášovy krosny.

B. Dvořák, ved. Horokroužku a správce stěny

**POVÁNOČNÍ VÝPRODEJ
PODZEMNÍCH BUNKRŮ**

SLEVY AŽ 80%

www.vyznavacikoncesveta.cz/eshop/index.html

Bunkr tvoří dlouhý válec, který je zakopaný šest metrů pod zemi.

EYC Kranj

24. 11. 2012

Martin "Cliffhanger" Jech

Dne 24. 11. 2012 se konal poslední Evropský pohár mládeže ve Slovinské Kranji. Na tento závod jsem se těšil snad nejvíc z celé série, neboť ačkoliv stěna v Kranji má „pouhých“ 13 metrů (oproti třeba Imstu s 20ti metry), je díky množství barevných struktur opravdu impozantní.

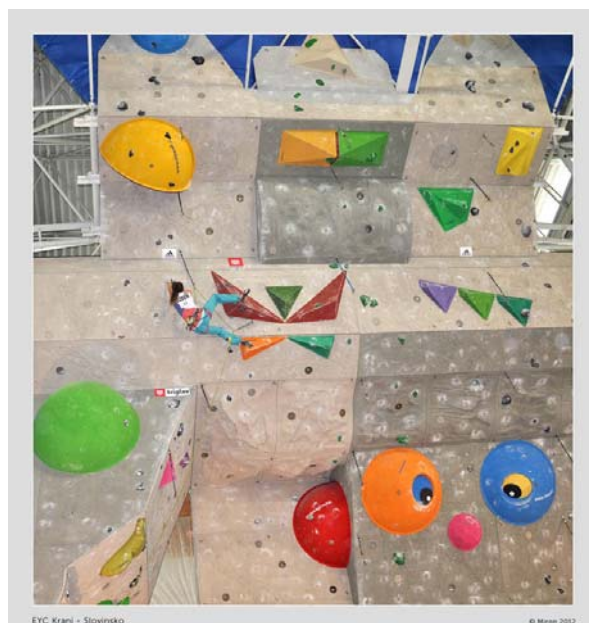
Na stěnu přijíždíme v sobotu ráno a opravdu si stavěči se strukturami vyhráli. V kategorii je nás 39. Tentokrát to vychází trochu lépe, takže do cesty nejdu jako první a mohu si lépe promyslet, jak polezu. V první cestě jsem mile překvapen, že to jde nějak dobře. Aby ne, prvních 6 metrů, jak jsme se později shodli, nebylo těžších jak 7b. Následovalo pár pěkných kroků po trojúhelníkových strukturách a po nich boulder, který řekl ne. V této cestě jsem tedy 32., což mě zaráží, protože si nepamatuji nikoho, kdo by padal níže, ale budiž.

Druhá kvalifikační cesta se začíná lézt v 16:00h, protože stavěči museli cesty trochu upravit, ale díky tomu, že lezeme až po Chlapcích B, nastupuji do cesty až po 18:00h. Zpočátku zas lehčí lezení, než bývá, ale opět to houstne. Málem padám při cvakání nějaké 5. expresky z obliny, ale kousnu se, přeberu, cvaknu a jdu do spodáku. Pravda, že i povzbuzení ze země pomohlo. O několik silovějších kroků dál mám už pěkně natečeno a jen co chytnu díru, padám. V této cestě jsem opět 32. Jsem zvědav, kolikátý budu celkově. O hodinu později visí výsledky a příliš mě nepřekvapuje, že jsem 33., což je vlastně mé nejlepší umístění na evropáku. Mám ale z tohoto závodu radost, protože jsem si pěkně zalezl.

Na nedělní finále však již naše skupina nezůstává a přejíždí na „Soustředění reprezentace“ na skály do Mišja Peči. Později se však s radostí dozvídáme, že Jana Vincourková (dívký B) na tomto závodě vyhrála, když porazila i letošní mistryni světa Hannah Schubert (sestru Jakoba Schuberta).

Martin Cliffhanger Jech

Projekt podporován Ústeckým krajem

Myšlenky horolezeckých es ...

Asi každý člověk má své vzory, kterými je ovlivňován nebo se ztotožňuje s názorem druhého. Při pročítání knih s horolezeckou tematikou mě zaujaly jisté názory a postoje. Pro zpestření a pobavení jsem jich pár vybral ...

Zpracoval Blahouš Kluc

John Earl o Ericu Shiptonovi

V éře obrovských expedic se stovkami nosičů a luxusními potravinami v konzervách byl často posměšně titulován jako „objevitel se sáčkem rýže na den“. Snažil se vyžít z toho, co mu nabídla země, a s jedním nebo dvěma přáteli a se skromňoučkými denními přídělky potravin pronikal na nekonečné měsíce do neprozkoumaných a neznámých horských oblastí. Samozřejmě, že daleko předběhl svou dobu.

Nevyhledával strádání jen pro ně samé, ale zcela jistě ho bavilo cestování po cizích zemích se všemi potížemi spojenými s hledáním přístupu, nalézáním cest a horolezeckými problémy. Tento způsob života způsobil netušený rozlet jeho duchovního života. V mnoha směrech zamítnul to, co by většina lidí nazvala normálním způsobem života. Vlastnil jen málo věcí nebo šatstva, které později přechovával v bytě na Tite Street v Londýně u své drahé přítelkyně a společnice Phyllis Wintové. Mohl se sbalit a připravit na cestu během pár hodin a doslova naplánovat expedici „na zadní straně pohlednice“.

Výtažek z knihy Slavné výstupy II., autor Chris Bonington

Eric Shipton

Hermann Buhl

Hermann Buhl

Už veľa ráz som po ťažkom výstupe odpočíval na vrchole, vyhladnutý, nervove i telesne vyčerpaný, no blažený. A práve tento pocit nás horolezcov znovu a znovu ženie do veľhorských výšin vzdálených od života a sme ochotní znášať najväčšiu námahu, aby sme unikli všednosťou života. A kým v duchu ešte raz idem po ceste, ktorá ma viedla pona priepasti na vrchol, moje myšlienky putujú už k najväčšiemu horstvu na svete, k nebotyčným hradbám Ázie, k Nanga Parbatu. Preň musím svoje telo zoceliť a podrobiť ho najtvrdším skúškam. Až potom sa budem smieť k nemu priblížiť... .

Výtažek z knihy od Alp po Himaláje, autor Hermann Buhl

Sir Edmund Hillary

Úspěch na Everestu změnil životy nás všech. Můj zcela určitě. Začal jsem se hluboce zajímat o životní podmínky Šerpů a dalších národů, žijících v horách Himaláje.

V průběhu let *Himalajský trust*, který jsem s několika přáteli založil na počátku 60. let, postavil v Nepálu 26 malých venkovských škol, dvě nemocnice a tucet zdravotních klinik. Vybudovali jsme řadu lesních školek jako náhradu za lesy, které byly zpuštěny v důsledku vzrůstajícího počtu návštěvníků, a vysadili jsme milióny sazenic. Jejich růst však probíhá výjimečně pomalu a teprve po pěti letech některé ze stromů začaly rašit. Obnova většiny lesů zabere celá léta.

Výtažek z knihy Slavné výstupy II., autor Chris Bonington

Edmund Hillary

Reinhold Messner

Pane Messnere, co je pro vás nejsilnější motivací?

Proč to všechno dělám? S jistotou to sám nevím. Myslím, že kdybych to zcela přesně věděl, pak bych to asi už nedělal.

Věříte v Boha?

Pokud existuje Bůh, pak je Bohem každý jednotlivec, pak jsem i já sám Bohem. Nevidím Boha mimo svět, takový mě nezajímá. Pro mě je celý svět božský. Nevěřím, že by lidé nutně potřebovali Boha. Vymysleli si jej, protože mnozí se bez něj neobešli. Já se domnívám, že se bez Boha obejdu.

Reinhold Messner

Takovou sílu vlastní osobnosti by ovšem běžný občan mohl snadno považovat za egoismus nebo monomanii.

Ano, řadový občan si musí dříve či později říci, že každý je egoista. Jsem přesvědčen, že neegoistický člověk neexistuje. Člověk má právo vyznávat svůj egoismus, pokud tím nenaruší svět druhého.

Kdyby vám kouzelný dědeček z pohádky nabídl splnění tří přání, jaká by to byla?

Pravděpodobně žádná. Svůj život bych s nikým neměnil. Víím, že nemohu mít nic z toho, co bych sám nezažil nebo neprotrpěl. Co bych dostal zdarma, nebylo by mi k ničemu, nenabízí se mi tím žádné poznání, žádné obohacení.

Výtažek resp. rozhovor z knihy Má cesta, autor Reinhold Messner

Wojciech Kurtyka

Wojciech Kurtyka

Alpský styl pro mě znamenal způsob života a stav vědomí, který nám umožňoval se do hory zamilovat a následně svěřit náš osud do jejích rukou – bezpodmínečně a úplně. Později jsem to nazýval „Stav nahoty“, čímž jsem myslel lehkost, bezbrannost a důvěru. Tomuto okamžiku vydání se obvykle předcházely mučivé pochyby a strach. Ale i ty přinášely obohacení a pohled do nitra.

Potřeba lézt tímto způsobem prohloubila vztah mezi partnery, jejich citlivost vůči sobě navzájem i vůči povaze hory. Možná je paradoxně právě toto důvodem, proč alpský styl v Himaláji přináší poměrně málo nezdarů. Během mého období extrémně riskantní činnosti jsme během společných podniků ani já ani moji partneři neztratili z hlavy příslovečný jediný vlas. V Kukuczkově mimořádně tragické kariéře byla naše společná čtyřletá spolupráce jediným obdobím, ve kterém se vyhnul katastrofám. Stojí za to poznamenat, že žádná z asi čtrnácti cest otevřených alpským stylem na osmitisícovkách si nevyžádala smrt jediné osoby.

Výtažek z knihy Slavné výstupy II., autor Chris Bonington

Miroslav Šmíd

I člověk silné nатуry má své slabosti, a někdy jich je až dost. Je však schopen se ovládat. Slaboch je ten, jehož nedostatky jsou silnější než on sám.

Hory dokážou člověka i změnit. Zarputilý nerudný chlap najednou zjistí, že je schopen vnímat okolí líp, jaksi pozitivněji než dole ve městě. Získá sebedůvěru, má radost, že něco dokáže. V horách je to důkladnější zkouška než dole v civilizaci. Když se někdo v horách projeví dobře, lze na tom stavět už stále.

Úryvek z knihy Cesty a návraty (Ze života horolezce)

Miroslav "Lanč" Šmíd

Heinrich Harrer o Fritzovi Kasparkovi

Mimoděk si vzpomínám, jak jsem se svého času s Fritzem Kasparkem seznámil. Bylo to počátkem třicátých let. Jako mladý student jsem měl hlavu plnou hor a prázdné kapsy. Jako dopravní prostředek sloužilo kolo, a protože tenkrát v Itálii byla na ně dokonce potřeba propustka, a ta zase stála peníze, pochodovalo se hodiny po silnicích, aby se člověk dostal od jedné horské skupiny k druhé. ... měl jsem hlad a ještě horší byla žízeň, ale pomyšlení na splasklou peněženku mě nutilo míjet hostince a obchody. Vtom jde proti mně jiný vandrovník. I on má obrovský batoh, typický horolezecký ruksak. „Hele, kdo ty vlastně seš? Odkud seš? Kam jdeš?“ „Jsem Heini Harrer z Hradce a chci do Sextenských Dolomitů.“ „A já jsem Fritz Kaspark z Vídně“. Fritz Kaspark, to jméno jsem už znal. Jeden z nejlepších a nejúspěšnějších vídeňských horolezců. Byl jen o pár let starší

Fritz Kaspark

než já, ale já mu z úcty k slavnému jménu vykal. Kaspark zavrtěl hlavou: „Co blbneš, já jsem Fritzl a ty Heini, a bastařidli.“ A hned nato: „Nemáš hlad? Žízeň? Jsi švorc?“ Přikývl jsem. Vytáhl obrovský pytlík hrušek a broskví. „Na, jez.“ Nenechal jsem se dvakrát pobízet. Snědli jsme všechno sakumprásk a musím přiznat, že toho spořádal podstatně méně než já. Zasmál se, vstal, potřásl mi rukou. „Servus, na shledanou!“ Tenkrát jsem ještě nevěděl – to by nebyl Fritz Kaspark, kdyby se o tom zmínil jediným slovem –, že si to ovoce koupil za poslední peníze: jako proviant na cestu do Vídně. Teď musel ze Sillianu šlapat na kole 500 kilometrů do Vídně, bez groše v kapse, bez jídla.

Heinrich Harrer

Výtažek z knihy *Bílý pavouk*, autor Heinrich Harrer

František Kele o Zolo Demjánovi

Zolo v stene Freney, vari najťažšej stene najvyššieho vrcholu Európy Mont Blancu, v totálne beznádejnej situácii zachránil život svojmu spolulezcovi Ferovi Piačekovi. Konečne v druhom roku svojho snaženia, na celkove už čtvrtý pokus doliežali posledné metre vysnívaného prvovýstupu vľavo od centrálnieho piliera, v súvislom a takmer kolmom zamrznutom vodopáde. Azda päť – desať metrov a boli by na horných ľadových poliach. Na vrchole.

Vtedy deväťdesiatkilový Fero, ktorý liezol poslednú dĺžku, vypadne. O dvadsať kíl ľahší Zolo ho udrží. To je prvé šťastie: stanovište vydržalo, nezleteli sedemstometrovým komínom na ľadovec. Ale to je stále primálne šťastie: freneyská stena je totiž obávaná pasca. Ak sa náhle zhorší počasie (čo nie je nic mimoriadne), vlastne sa z nej nedá zostúpiť. A Zolo je s Ferom sám. Zlezie k nemu, zisťuje jeho zranenia a poteší sa neporanenej lebke i chrbtici, snaží sa ho dostať zo šoku. Vrávi mu, že sa nič nestalo, jednoducho o pár hodín zídu na ľadovec. Stačí zlaniť. Sám tomu neverí, ale musí niečo vravieť. A veď čo iné im aj ostáva? Hľadať by ich začali najskôr o tri dni, a to by už bolo zbytočné. Fero mu neverí.

Zní to neuveriteľne, ale ten subtilný Zolo sa rozhodne bojovať do konca. Ne počúva Fera, ktorý žiada, aby ho tam nechal a sám šiel volať pomoc. Vzdať sa – to je posledné. On sa rozhodne bojovať. Za oboch. Nové a nové zlanovanie, nové a nové spúšťanie Fera, nové zatĺkanie skôb Pred polnocou naozaj stoja na ľadovci. Ešte sa mu podarí vnieť Fera do záhrabu, dať mu čaj a lieky proti bolesti. Na brieždení Zolo vyšlepe v snehu obdĺžnik na pristátie vrtuľníka. Za štyri hodiny ozlomkrky preletí lezeckým terénom, ktorý je inak celodennou túrou, a z prvej osady alarmuje záchrannú horskú stanicu. O päťdesiat minút neskôr krúži vrtuľník nad Mont Blancom. O ďalších tridsať minút Fera skládajú v nemocnici v Aoste.

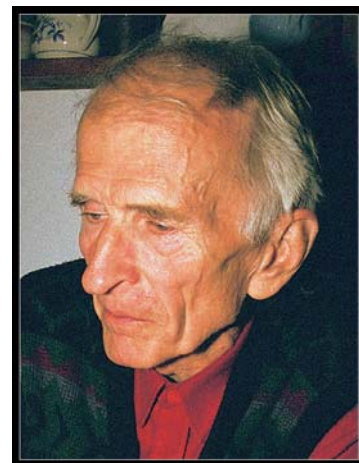
Zolo Demján

Úryvek z knihy *Everest – prvá Československá expedícia na najvyššom vrchu sveta*, autor Fr. Kele a kolektív

Radovan Kuchař

Když se na vše dívám z odstupu let, uvědomuji si, že lezení nebylo to jediné, čím nás skály poutaly. Daleko silněji na nás působily přátelské svazky, které se utvářely při společných výstupech a za kouzelných večerů pod převislou stěnou. Unaveni celodenním lezením jsme za šera upírali oči do řevavých oharků syčícího dřeva a mlčky naslouchali šumění borovic.

Úryvek z knihy *Deset velkých stěn*, autor Radovan Kuchař

Radovan Kuchař

Michal Orolin

Michal Orolin

Myslím, že každý horolezec by si mal vyliezť svoj sen. Na cvičných skalách, pieskovcoch, v Tatrách či zahraničných veľhorách. Ale pretože by to mal byť sen a sny nebývajú preľudnené, nemal by to byť výstup – šláger, na ktorý stoja lezecké dvojice v dlhom zástupe. Lebo to už nie je sen, ale móda. K ozajstnému lezeniu treba aj trochu prirodzenej samoty.

Úryvek z knihy *Strmé cesty k Himalájam*, autor Michal Orolin

Ivan Bajo, část povídky *Striptíz horolezce*

...Moja žena

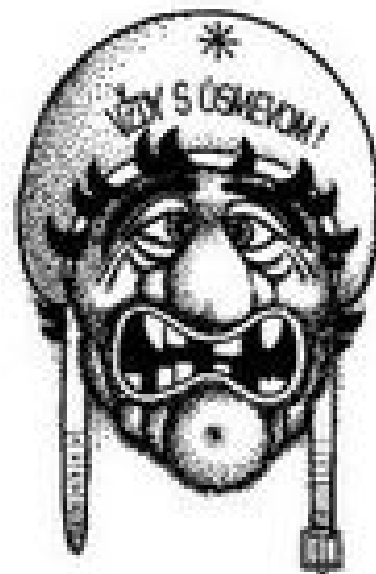
a) Skôr ako sa ňou stala. Azda postačí úryvok z listu z medovej epochy:

„Vieš, Emilko, to musí byť krásne, úžasné, keď sa tak vznášaš medzi nebo a zemou. Aspoň raz keby som mohla byť s tebou, pavúčik môj.“ Ale pavúčik sa predsa len múdro a prezieravo poistil pred dobrovoľným vťahnutím do stavu manželského. Dal si od svojej milovanej a milujúcej (ide o jednu osobu) podpísať „Reverz o pestovaní horolezeckej činnosti manžela Emila v období života manželského“, kde sa ona v troch bodoch a dvoch podbodoch zaväzuje nabrániť mi v horolezectve, naopak, všemožne ma podporovať. Podpisy, svedkovia, prozreteňé vyhotovenie v troch kópiách.

b) Keď sa ňou stala.

Len čo mala v občianskom preukaze poznámku, z ktorej vyplýva, že som jej manželom, začala sa ohľadne horolezectva ošívať. Vraj papier je papier, život je iný. Žiadala (dva mesiace po svadbe!) revíziu reverzu, na čo som pochopiteľne nepristal. Svoju i moju kópiu zničila. Pachtí sa aj po tretej, ale tá sa jej nikdy nedostane do rúk. To by bol môj koniec – ako horolezca.

Úryvek z knihy *Smiech na lane*, autor Ivan Bajo

Ivan Bajo

Fotografie získané z internetu

Konec světa – ZRUŠENO

Broněk Bandas

„Tak nám zrušili konec světa paní Müllerová. Ale já vám říkám, že to tak nenechám a ten konec světa nakonec bude!“, prohlásil by asi Švejk, kdyby se dožil dnešních časů. Ale Švejka naštěstí čekala jen světová válka. Zatímco my, sotva jsme jeden konec světa přežili, už máme vyhlídku na další. I když ho tentokrát nevyhlásili Mayové, ale nějaký Svatý odněkudsi.

Tohle čekání lidstva na zásah vyšší moci mně připomíná má studia na střední škole. Zástupy vystresovaných studentů plnily čekárnu obvodního doktora s nadějí, že jim bude v krku nalezen velmi vzácný virus nebo bakterie, nebo že jim bude diagnostikován oboustranný zápal plic. Ti ostatní, kteří zůstali ve třídě, pak toužebně vzhlíželi k nebi, jestli neuvidí padat spásný meteorit, který by s neuvěřitelnou přesností trefil do hlavy ruštinářku nesoucí písemky. Našlo se i pár takových, kteří, přestože byli ateisti, se modlili, aby si ta stará vydra zlomila nohu na schodech.

Stejně tak „civilizovaná“ část lidstva (pochybuji totiž o tom, že třeba domorodci v amazonském pralese v očekávání konce světa zabili o jednu kapybaru víc, aby byli připravení) vystresovaná tvrdou kapitalistickou realitou, krvavou televizní podívanou, každodenním marastem reklam, frustrovaná ze všech těch zlodějčků a lhářů a tunelářů očekává spásu. Obrovskou vlnu, proud fotónů nebo prozření mysli. Cokoli, co ze světa vymete a sprovedí ten bordel, který jsme si tady udělali.

Se stejnou vervou s jakou ve filmu o Švejkovi léčil své pacienty doktor Grünstein, léčil v době mých studií nás studenty výše zmíněný obvodní lékař. Jen místo klystýru předepisoval Acylpyriny anebo nás rovnou vyhazoval z ordinace. A tak nám nakonec nezbylo nic jiného, než se zoufalí, vystresovaní, zpocení a nervózní vrátit na „bojiště“ a pracně ze sebe dolovat útržky vědomostí a prokousávat se do vyšších ročníků tak dlouho, dokud nám nedošlo, že na spásný zásah vyšší moci se prostě spoléhat nedá. Z porovnání celého lidstva proti jedné třídě studentů je jasné, že ta cesta k prosté pravdě : „Na vyšší moc se spoléhat nelze!“, bude o dost delší a hodně pomalá. Ale naději mám. Vždyť kolikrát jsme během studií měli pocit, že **tohle** je konec světa a nakonec jsme dospěli a většina i zmoudřela. Pravda, někteří si museli dát reparát, našli se i takoví, kteří se neprokousali a nezmoudřeli, ale šanci lidstvo určitě má.

P.S. Přiznám se, že červíček pochybností o budoucnosti lidstva ve mně trochu hlodal. Co kdyby... Ale včera jsem si koupil mlíko s datem trvanlivosti 05/2013. Ne, ne. Konec světa nebude. Mlíkaři by to věděli.

Broněk

Pozor na Broňka!!!

SMS ze dne 1. 1. 2013 v 20.22 hod. od JarDY Hály z Prahy (účastníka Novoročního ráchání) směrované Blahoušovi:

"Tak jsme odjeli včas - teď říkali v TV, že v Krušných horách bylo dnes odpoledne zemětřesení 2. stupně. Tak si říkáme, jakou to má Broněk sílu, pár záseku sekerou do ledu a"

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 4. února 2013 od 18.30 hod. v restauraci U Kocoura v Chomutově na Blatenské.

Na této schůzi je nutné odevzdat vyplněné formuláře "Škodičovo zповědi" a zároveň je to také poslední termín pro zaplacení klubových příspěvků bez penále.

Více zde: <http://www.horoklub.cz/news/skodic-a-prispevky/>.

Formulář pro vyplnění Škodiče spolu s návodem najdete zde: <http://www.horoklub.cz/ke-stazeni/>.

PKH 2013

ANEB PŘEJEZD KRUŠNÝCH HOR NA BĚŽKÁCH

Další ročník této oblíbené zimní akce se bude opět konat poslední lednový víkend, tentokrát to vychází na termín **25. - 27.1.2013**. Jelikož východní část hřebene, která se jela vloni, se účastníkům líbila, zopakujeme si jí i letos. Pojedeme tedy opět po trase Chomutov – Lesná – Klíny – Moldava – Cínovec – Komáří Hůrka – Nakléřovský průsmyk. Přesný plán určíme až podle toho, kde se mi podaří sehnat ubytování. Každopádně v pátek bude tradiční večírek, ať už se mi podaří ubytování sehnat kdekoliv.

Takže neváhejte a přihlaste se co nejdříve, ať to můžu zamluvit. A pilně trénujte, ať se moc necouráte :o).

Jířa

PS: Každý účastník této akce jede na vlastní nebezpečí, v případě svého selhání či vyčerpání bude zanechán na místě na pospas vlkům :o).

Největší „Škodič“ roku 2012

Jako tradičně i letos vypsala výbor klubu soutěž o největšho škodiče roku 2012. Pro účastníky soutěže jsou opět připraveny hodnotné ceny, takže doufám, že se jí letos zúčastní více členů, než v minulých letech. Formulář si můžete stáhnout z našich webových stránek. Vyplněný formulář je nutné odevzdat nejpozději na únorové schůzi, abychom to do valné hromady stihli vyhodnotit. Pokud se nepočítáte mezi lezeckou „špičku“ klubu a z tohoto důvodu se této soutěže neúčastníte, tak děláte chybu. Protože nás zajímají výkony všech našich členů, tak odměňujeme všechny účastníky soutěže!

- 1.12. **Dlouhý vrch** – návštěvu nové oblasti v Českém středohoří s manželkou Květomilou provádí Mr. Svinařík.
- 3.12. tradiční **Mikulášské stěny** v Kadani se účastní tradičně všechna drobná horoklubácká havěť i odrostláci.
- 8.12. **Medvědí skála** – přechod mohutného masívu Medvědice na běžkách s Květomilou uskutečňuje pan Svinařík.
- 9.12. V okolí **Beerhübelu** se pinoží komplet Parekteam na běžkách při ražení stopy. Dobrodruh na skalách – Cliffhanger se účastní **Českého poháru mládeže**, kde si dolézá pro 3. místo.
- 15.12. **Zdobení vánočního stroměčku**, tentokrát v Brodcích u Štejnaru se účastní téměř vši dospěláci vlastníci nějakou drobot' a i další, drobot' ještě, či již nevládníci. Namátkou třeba Štejnaroenci, Bandasky, Happy, Libor s Ivanou, Bohumil s Janou a DeTonátoři.
- 16.12. Bandasky prohánějí běžky na **Lesné**.
- 19.12. Mr. Svinařík prožívá romantiku při ražení stopy na **Perninku**.
- 20.12. Tradiční **Vánoční stěny** v Kadani se účastní tradičně všechna drobná horoklubácká havěť i odrostláci.
- 22.12. **Božák** - běžkařský výlet za buřtgu lášem uskutečňuje pan Svinařík s chotí.
- Párek se Šamanem se derou po kolena ve sněhu ke skalám na **Kapucínu**.
- 24.12. **Vánoční Perštejn** – jako každoročně se setkává pod skalami hafo lezců. Jmenovitě: kompletní Bandasky, kompletní Letoš, Jechoza, Verča, DeTonátoři, Evka Valentová, Michal Valenta, Brouk, Hafča s Petrem, Kopejda, vši Štejnaroenci a ostrovská sekta (ce) Možná i někdo další.
- 26.12. **Bořeň** – další vánoční polezenice a pochlastanice s mnoha vzlínači, jako např. Květomila, Leonika, Jechóza, Renča, Blagodanpytličnátusizlomič, Leopard, Pája s Janou, a početná teplická, ústecká a děčínská sekce (asi 40 lidí).
- 27.12. Pája bouldruje v Bahratalu.
- 28.12. Běžek na **Lesné** si užívá Štejnarka s dětmi a komplet Parekteam. Další sváteční dny rovněž běžky, Radka navíc prokládá **Božákem**.
- 29.12. **Goethovky** - Zdravotní cykloboulderová sólo vyjížd'ka pana Svinaříka bez choti.
- 31.1. Cliffhanger a Tom Skála se hlemzají s namrzlou lepičkou v **Ostravě (nebo v Ostrově?)**. Páč to stojí za, oba se zapřísáhli, že již letos nepolezou. A svému slovu dostáli! Pája s Janou lezou na Strašidlech.